

Temesvár 25. - Nagyvárad is emlékezett

2014. 12. 22.

Az 1989-es temesvári népfelkelés kitörésének 25. évfordulóján rendezett emlékhét egyik helyszíné Nagyvárad volt, ahol december 20-án tartottak egy több epizódból álló jubileumi programot.

Elsőként a lyukas forradalmi román zászlót tűzték ki Tőkés László európai parlamenti képviselő központi irodájának homlokzatára, a már ott lévő székely, európai uniós és magyar 56-os lobogó mellé. Az utcán összegyűlt érdeklődők és sajtósok gyűrűjében az Erdélyi Magyar Nemzeti tanács elnöke és az Erdélyi Magyar Néppárt alelnöke, Tőkés László és Szilágyi Zsolt magyarul és románul elmondták: mindegyik zászló kitűzésének egy-egy aktuálpolitikai üzenete volt és van. A székely zászlót júniusban a székelyföldi magyarsággal való szolidaritás jeléül tűzte ki az EP-képviselő, hiszen negyedszázaddal a kommunista diktatúra bukása után sajnálatos módon még ma is idegtépő küzdelmet kell folytatnunk nemzeti, közösségi jelképeink szabad használatáért a demokratikus Romániában. Az csillagos európai lobogó szeptemberi kitűzése a népeink és országaink sorsközösségét, egymásra utaltságát, uniós elkötelezettségét volt hivatott jelezni és megerősíteni. Az október 23-án melléjük került, kivágott közepű 56-os magyar zászló a forradalom és szabadságharc előtti tisztelgés jele, egyben a nemzeti összefogás óhajtásának kifejezője. A képviselői iroda erkélyén tegnap óta a romániai forradalom lukas zászlaja is lobog, szimbólumaként a temesvári népfelkelés győzelmének és az óhajtott testvériségnek.

A Partiumi Keresztény Egyetem dísztermében megemlékező pódiumbeszélgetésre került sor, amelynek keretében Tőkés László, Győri Béla és Hermán M. János idézték fel a kommunista diktatúra bukását megelőző évek néhány vonatkozását, a Ceaușescu-rezsim végnapjait, a terhes idők nélkülözéseit és a konspiratív ellenállás anekdotaszerű momentumait. Mindhárman, más-más

szemszögből megközelítve, a nyilvánosság szerepét és erejét domborították ki, ami döntő szerepet kapott a végtelenségig zárt kommunista rendszer lazításában, a „hallgatás falának” lebontásában. A Királyhágó-mellék előző püspöke, Temesvár hőse az igehirdetés, a szószéki hirdetések, az írásos felfolyamodványok, a levelezések, majd a rádiós-tévés interjúk révén igyekezett világgá kiáltani az egyház, a gyülekezet és a kisebbségi magyarság akkori szorongatását. Tőkés László hangsúlyozta: az isteni segítséghez akkor szerencsés módon „médiapartnerség” társult a magyarországi és a nyugati sajtó jóvoltából, ennek rendjén pedig múlhatatlan érdemeket szereztek a kanadai francia újságírók, akik 1989 márciusában elkészítették azt a tévéinterjút, ami aztán bejárta a világot, elsőként számolva be a temesvár-belvárosi sanyargatásról, de velük együtt Chrudinák Alajos tévés és Győri Béla rádiós szerkesztők is. Utóbbi személyes élményeit elevenítette fel a Vasárnapi Újság volt főszerkesztőjeként, amely rádióműsor többször adott lehetőséget Tőkés Lászlónak a megszólalásra akkor, amikor ez Romániában fel sem merülhetett.

Hermán M. János református lelkész, egyetemi tanár a nyolcvanas években menekült el Erdélyből családotul, mint annyian akkor, s Hollandiából próbálta meg a romániai állapotokról felvilágosítani a nyugati közvéleményt, majd pedig a segélyezések szervezésében is részt vett.

A fórumot követően Nagyváradon is megnyitották a Temesvárról Európába című kiállítást, amit Tőkés Máté szervező mutatott be a közönségnek. Amely végül megtekinthette Székelyhidi Ágoston Végítélet című, az 1989-es decemberi eseményekről szóló röviddrámáját, Meleg Vilmos rendezésében.

A nagyváradai megemlékezés egyik fontos momentuma volt annak a nyilatkozatnak a közfelkiáltással történt elfogadása, amely a magyar himnusz védelme érdekében megfogalmazott székelyföldi petíció támogatását célozza.